

Voor dit doel reisde het commando per schip vanuit New Delhi/India, via Griekenland naar Ancona/Italië, en vandaar per trein naar Rome. Na een verblijf van enkele weken in Rome, reisden zij in groepjes van drie afzonderlijk naar Wenen, waar zij op resp. 20, 22 en 25-6-1984 arriveerden. Zij namen, steeds met drie man bij elkaar, logies in de hotels 'Zur Stadthalle', 'Burgenland' en 'Reiner'. Op 29-6-1984 ontving de leider van het commando bovengenoemde wapens van een tot op heden onbekend gebleven man.

Op 1-7-1984 wilden zij in hotel 'Imperial' te Wenen, tijdens een aldaar door de Canadese Ambassade te geven receptie ter gelegenheid van de viering van de Canadese Nationale Feestdag, een gijzeling uitvoeren. Zij verwachtten dat op deze receptie, naast Oostenrijkse kabinetsleden, ook veel diplomaten van andere nationaliteiten aanwezig zouden zijn.

Voor de uitvoering van dit plan huurde de leider van het Commando een kamer in hotel 'Imperial' voor de periode 30-6 tot 2-7-1984. Op 1-7-1984 verzamelde het commando zich in deze kamer en reikte de leider de wapens uit.

Het 'Imperial'-hotel beschikt over meerdere zalen voor vergaderingen, recepties, e.d.; via een informatiebord en een bewegwijzering door middel van pijlen kunnen niet ter plaatse bekende personen hun weg naar de juiste zaal vinden. Klaarblijkelijk hebben de terroristen de aanwezige pijlen verkeerd geïnterpreteerd; zij drongen in ieder geval een zaal binnen welke een etage hoger gelegen was dan die waar de receptie werd gehouden. In deze zaal was op dat moment niemand aanwezig. Toen er om 22.00 uur nog steeds niemand in deze zaal was verschenen, keerde men terug naar de in het hotel gehuurde kamer en vervolgens naar de eigen hotels. Na deze mislukking zijn op 2 en 3-7-1984 verkenningen uitgevoerd bij en rond de Amerikaanse Ambassade, waar op 4-7-1984 een soortgelijke receptie zou worden gehouden ter gelegenheid van de Amerikaanse Onafhankelijkheidsdag, en welk als alternatief object was bepaald.

Vanwege de strenge beveiligingsmaatregelen rond en in de Amerikaanse Ambassade werd dit alternatieve plan niet uitgevoerd. Het commando werd aangehouden voordat zij een derde plan had kunnen ontwerpen.

De aangehouden personen hebben tot op heden geweigerd hun werkelijke namen bekend te maken, mogelijk uit angst voor represailles tegen nog in Pakistan verblijvende familieleden. Wel hebben zij verklaard dat zij lid zijn van de organisatie 'Al Zulficar' (zie JBT 84-09 Btl. G-1).

Dossiernummer 19.0/43.7

H. België

1. Aanslag voor Zairese ambassade in Brussel dd. 11-8-1984 (Molende)

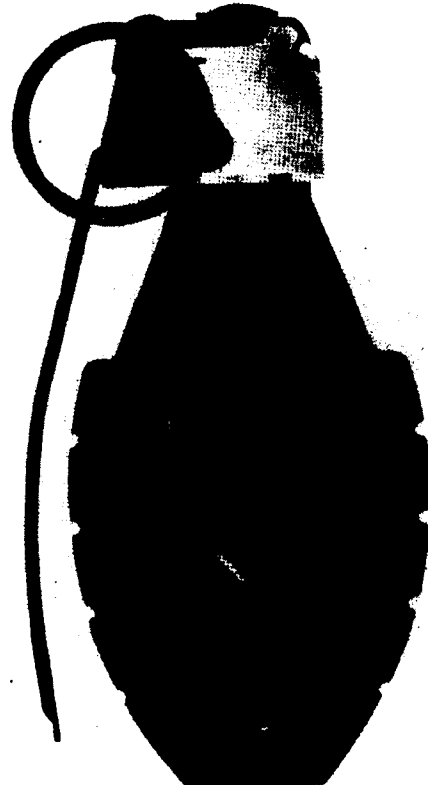
Op 11-8-1984 omstreeks vijf uur in de ochtend werd door onbekende(n) een handgranaat tot ontploffing gebracht in een bestelauto die geparkeerd stond voor de Zairese ambassade. De auto werd volledig vernield maar aan de ambassade en de omliggende gebouwen werd geen schade toegebracht. De auto behoorde tot het wagenpark van de in Nederland gevestigde ambassade van Zaire.

Claim

De aanslag werd opgeëist door de tot dan toe onbekende groepering 'Molende', een oppositiebeweging gericht tegen het regime Mobutu met als doelstelling een einde te maken aan de ellende van het Zairese volk.

De groepering eiste ook de aanslag op op het kantoor van Air Zaire dd. 19-7-1984 waarbij gebruik werd gemaakt van een molotovcocktail en de aanslag op een voertuig in de tuin van de villa van president Mobutu in het Belgische Ukkel in de nacht van 4 op 5-8-1984. De onbekende daders brachten bij deze gelegenheid een handgranaat van het merk MK2 (Amerikaanse makelij) tot ontploffing.

Dossiernummer: 20.0/19

RECHERCHE INFORMATIE

Centrale Recherche Informatiedienst

Raamweg 47 Den Haag
Postbus 20304
2500 EH Den Haag
Telefoon 070-76 99 11
Doorkiesnummer 070-76 98 82
Telex 31152

F	ACD	1755046
	datum	23 OKT, 1984
	CO	
F	51e jaargang, oktober 1984	no. 10

**Bulletin
Bijzondere Zaken Centrale**

II. Buitenland

A. Duits terrorisme

1. Arrestatiebevel contra

Op 10-9-1984 heeft de onderzoeksrechter bij het Bundesgerichtshof te Karlsruhe tegen , een arrestatiebevel uitgevaardigd.

wordt ervan verdacht lid te zijn van een terroristische vereniging. In de conspiratieve woning (Zie JBT 84-08 Btl A-7) aangetroffen vingerafdrukken konden worden geïdentificeerd op , tevens werd in het RAF-depot Daphne voor belastend materiaal aangetroffen. Betrokkene, van wie bekend is dat hij sedert jaren met de RAF sympathiseert, is sedert februari 1984 ondergedoken. Er kan van worden uitgegaan dat zich heeft aangesloten bij de ondergronds levende RAF-leden.

Dossiernummer 21.0/97.

B. Spaans terrorisme

1. Bomaanslag op het Paleis van Justitie te Antwerpen d.d. 5-8-1984. (ETA)

Op zondag, 5-8-1984, omstreeks 04.30 uur, deed zich een krachtige bomexplosie voor in het Paleis van Justitie aan de Britse Lei in Antwerpen. Omstreeks 04.30 uur belde een vrouw de centrale meldkamer van het Rode Kruis in Brussel met de mededeling, dat in het Paleis van Justitie in Antwerpen een bom zou ontploffen. De vrouw sprak Frans met een Spaans accent. Het Rode Kruis waarschuwde de politie, doch de bom ontplofte voordat maatregelen genomen konden worden. Op het moment van de explosie bevond een telefonist van de Gerechtelijke Politie zich in het gebouw, evenals de huisbewaarder met zijn gezin. Het echtpaar werd door de luchtverplaatsing weggeblazen, maar niemand liep ernstig letsel op. Tengevolge van de explosie werden dikke muren weggeblazen, terwijl de tweede en derde verdieping en het dak van het gebouw zwaar beschadigd werden. Omtrent de samenstelling van de bom zijn nog geen gegevens bekend.

Claim

Op maandag, 6-8-1984, kwam er een anoniem telefoongesprek binnen bij het omroepstation van 'Radio Popular' in Bilbao. De beller verklaarde dat de bomaanslag het werk was van de ETA en dat zijn organisatie de aanslag had gepleegd in verband met de uitlevering van twee ETA-leden door België aan Spanje op 14-7-1984.

Dossiernummer: 23.0/9.19.

2. Moordaanslagen in Madrid, Sevilla en La Coruna d.d. 5-9-1984.

('GRAPO')

Op woensdag, 5-9-1984, werd in Madrid de projectontwikkelaar, door een gewapende man en vrouw, beiden in de twintig, die zich in een busje verplaatsten, doodgeschoten. De aanslag vond plaats toen het slachtoffer, die in zijn auto op weg naar zijn werk, was, werd klem gereden door het busje. De daders sprongen vervolgens uit de wagen en vuurden enkele schoten door het raam. Volgens getuigen zou de vrouwelijke dader nog een keer zijn teruggekeerd toen ze zag dat het slachtoffer nog bewoog en andermaal hebben geschoten. Bij aankomst in het ziekenhuis was de projectontwikkelaar overleden. De daders wisten na de aanslag te ontkomen. Op dezelfde dag kwamen twee onbekende gewapende mannen het kantoor van de Regionale Werkgeversbond in Sevilla binnenlopen en schoten de plaatselijke voorzitter, , zonder enig woord te hebben gewisseld, in koelen bloede neer. De voorzitter werd dusdanig gewond dat hij een spoedoperatie in een ziekenhuis niet overleefde. Op diezelfde dag en datum, werd in La Coruña, , een ingenieur van de 'Radio y Televisión Española', door twee gewapende mannen neergeschoten, toen hij zich voor de deur van zijn woning bevond. De ingenieur werd met ernstige maagwonden opgenomen in een ziekenhuis. De daders vluchtten in de auto van het slachtoffer. Ongeveer twee uren na de aanslag deed de politie een inval in een woning te La Coruña, waarin de daders zich zouden ophouden. Tijdens de inval ontstond een korte schotenwisseling tussen de politie en de twee daar aanwezige mannen, waarbij één van de mannen om het leven kwam en zijn metgezel zwaar

gewond raakte. Ook een politiemann raakte bij dit vuurgevecht zwaar gewond. De namen van de twee mannen zijn niet bekend gemaakt.

Claim

De verantwoordelijkheid voor de aanslag in La Coruña is opgeëist door de GRAPO, een bekende extreem linkse terroristische beweging in Spanje. Volgens een woordvoerder van de Spaanse politie zijn de drie aanslagen gepleegd door de GRAPO, en lijken een herdenkings- en wrakactie van genoemde organisatie te zijn voor het doodschieten van hun vooraanstaande leider op 5-9-1981.

Dossiernummer: 23.0/6

C. Frans terrorisme

1. Poging tot bomaanslag op kantoor van West-Europese Unie te Parijs dd. 25-8-1984 (Action Directe)

Op donderdag 23-8-1984, omstreeks het middaguur, ontving de Parijse brandweer een anoniem telefoongesprek, waarin een kennelijk jonge vrouw meedeelde dat voor het kantoor van de West-Europese Unie een auto-bom tot ontploffing zou worden gebracht.

Ongeveer 10 minuten later werd een tweede anonieme melding ontvangen van vermoedelijk dezelfde vrouw bij de alarmcentrale van de politie. Surveillance troffen voor het gebouw een als onvreemd gesignaleerde personenauto aan, merk Renault 20. De auto werd routinematig gecontroleerd, waarbij niets verdachts werd aangetroffen, waarna de Renault door de politie-sleepdienst werd weggevoerd.

Ondertussen had de vrouw tweemaal het Franse persbureau AFP gebeld en ook daar, zonder naam of eventuele verantwoordelijke organisatie te noemen, de aanwezigheid van een auto-bom gemeld.

Twee dagen lang hield de politie de anonieme meldingen voor een kwalijke grap, doch op 25-8-1984 ontving het persbureau AFP een uitgebreid communiqué van de links-extremistische organisatie 'Action Directe', waarin de verantwoordelijkheid voor het plaatsen van de auto-bom werd opgeëist. Het communiqué vervolgde met een 'historische analyse', waarin de activiteiten van de West-Europese Unie werden afgeschilderd als 'dienstverlening aan het internationale imperialisme'. Pas na ontvangst van dit communiqué werd de afdeling van de Parijse politie die belast is met de bestrijding van de terrorisme ingeschakeld en werd de Renault door bom-experts onderzocht. Verborgen in de bagageruimte werd 23 kg dynamiet aangetroffen, welk verbonden was aan een ontstekingsmechanisme wat echter niet had gewerkt.

Wanneer de bom zou zijn ontploft, hetzij bij het kantoor van de West-Europese Unie, hetzij in de opslagruimte van de politie waar in beslag genomen auto's worden gestald, zou zeer zware materiële schade zijn veroorzaakt en, afhankelijk van het tijdstip van de explosie, zouden ook personen zijn gedood of minstens ernstig gewond.

De West-Europese Unie, lange tijd een min of meer sluimerende organisatie waarin afgevaardigden van Groot-Brittannië, Frankrijk, West-Duitsland, Italië en de drie Benelux-landen zitting hebben, werd na de verkiezing van President Mitterand nieuw leven ingeblazen als een forum voor de West-Europese verdedigingspolitiek.

Onderzoek

De in de kofferbak van de Renault aangetroffen explosieven bleken afkomstig van een diefstal, gepleegd in de nacht van 3 op 4-6-1984 in een loods van een steengroeve in Ecaussines/Lalain/Belgib, waarbij ruim 800 kg dynamiet werd onvreemd (zie JBT 84-07, Btl A-2). Bij bomaanslagen op kantoren van diverse ministeries in Parijs d.d. 13 en 14-7-1984 is zeer waarschijnlijk eveneens gebruik gemaakt van explosieven afkomstig van deze inbraak (zie JBT 84-08, Btl C-1).

De stem van de vrouw die de meldingen deed aan de Parijse brandweer, de politie en aan het Franse persbureau AFP, werd op de band vastgelegd. Bij onderzoek is deze stem positief herkend als de stem van

die naam, wordt beschouwd als oprichtster van de Action Directe (zie JBT 82-07, Btl E-1 en JBT-08, Btl C-1).

Beiden staan thans in Nederland gesignaleerd ten behoeve van de Belgische autoriteiten als verdacht van een gijzeling van een politieambtenaar, gepleegd te Brussel d.d. 13-3-1984.

Dossiernummer 26.0/70.

2. Criminele groepering beweegt zich op terroristische paden. (M5)

Op 24-8-1984 maakte de politie in het zuidoostelijke Dijon met de arrestatie van drie personen een einde aan een reeks aanslagen in het Franse Alpengebied.

De arrestanten, en een vriendin hebben bekend verantwoordelijk te zijn voor de volgende aanslagen:
 - 13-8-1984 bomaanslag in het bagagedepot van het station van Lyon; twee lichtgewonden;
 - 16-8-1984 bomaanslag op een toeristenbureau in Annecy; vijf gewonden waaronder een vrouw die tangevoel van haar verwondingen een been moest laten amputeren;
 - 17-8-1984 bomaanslag op het station in Grenoble.
 Bij de laatste aanslag raakte de dader bij de explosie gewond in het gelaat maar kon door hulp van zijn twee handlangers ontvluchten. Door een goedgelijkende montagefoto en het vergelijken van hotelbescheiden kwam de politie uiteindelijk het drietal op het spoor.

Chantage

De groep claimde haar aanslagen onder de naam 'M 5' in anonieme telefoontjes o.a. aan het Franse persbureau AFP en gaf aan tot haar daden gekomen te zijn door het slechte beleid van de Franse regering; 'we zullen de Franse maatschappij ontmantelen, omdat de socialistische regering Frankrijk ruïneert.'

In een telefoontoespraak aan AFP eiste 'M 5' een bedrag van 30 miljoen francs van de Franse regering om de aanslagen te doen ophouden.

De Franse autoriteiten gaan van het standpunt uit dat het de groep uitsluitend om het geld te doen is geweest.

Dossiernummer 26.0/69.

3. Bomaanslagen op overheidsgebouwen in Parijs 18/20-9-1984. (FLNC)

In de nacht 19 op 20-9-1984 ontplofte in Parijs een bom in een bijkantoor van de bank 'Société Générale'. De explosie veroorzaakte alleen materiële schade. De voorgaande dag (18-9-1984) werden tussen 00.20 en 5.35 uur vijf aanslagen gepleegd op overheidsgebouwen en het arts-bisschoppelijk paleis, die evenmin veel schade aanrichtten.

Claim

Al deze aanslagen werden geclaimd door het FLNC (Front de Libération Nationale de Corse) de organisatie die al jaren strijdt voor een onafhankelijk Corsica. In dezelfde boodschap eiste het front de verantwoordelijkheid op voor de aanslag op de prefectuur van Corte op Corsica.

De aanslagen kunnen gezien worden als een reactie op het proces dat momenteel in Parijs tegen vijf FLNC-leden in verband met bomaanslagen gevoerd wordt.

Dossiernummer 26.0/2.

Volgens deze EIAI medewerkers had de kaping van het Franse toestel voorkomen kunnen worden, indien de betrokken bewakingsdiensten in Frankfurt het alarm serieus hadden genomen.

In de middaguren van zaterdag, 27-8-1983, werd een Boeing 727 van Air France met aan boord 111 passagiers en 7 bemanningsleden, kort na vertrek van het vliegveld van Wenen (Oostenrijk) met bestemming Parijs, door één Iranier en drie Arabieren, gekaapt. Na omzwingingen en tussenlandingen op het vliegveld van Genève, Catania (Sicilië/Italië) en Damascus, landde het vliegtuig op het vliegveld van Teheran.

Ook toen beriepen de kapers zich eveneens op de organisatie van de 'BEWAKERS VAN DE ISLAM' en eisten destijds evenzo de vrijlating van de vijf daders van de mislukte moordaanslag op ex-premier. Daarnaast veroordeelden zij 'het Zionistische Frankrijk' wegens militaire steun aan Irak en het zenden van een Franse multinationale vredesmacht naar Libanon. Toen hun eisen niet werden ingewilligd, gaven de kapers op 1-9-1983 hun pogingen op en lieten alle passagiers en bemanningsleden vrij, en gaven zich met al hun wapens over aan de Iraanse veiligheids politie.

Na een persconferentie verdwenen zij spoorloos. Volgens de Oostenrijkse autoriteiten is het niet duidelijk hoe de wapens aan boord van het vliegtuig zijn gekomen, aangezien de passagiers voor de vlucht met de Boeing 727 tevoren grondig waren gecontroleerd.

Het vermoeden bestaat dat de kapers van dit vliegtuig op ondervolgende wijze kans hebben gezien wapens aan boord van het vliegtuig te krijgen.

Nadat de passagiers voor dit vliegtuig langs een metaaldetector waren gekomen, moesten zij nog circa een half uur wachten, eer zij konden instappen. In die tussentijd arriveerde een toestel van 'IRAN AIR'. Passagiers van het Iraanse toestel liepen toen langs wachtende passagiers van het Air France-machine. Eén of meerdere passagiers van het Iraanse vliegtuig hebben daarbij mogelijk kans gezien wapens te overhandigen aan de vier terroristen, die tussen de wachtende passagiers van het Franse vliegtuig stonden.

Dossiernummer 26.0/68.

G. Pakistan.

1. Aanhouding van 9 Pakistaanse terroristen in Wenen dd. 6-7-1984. (Al Zulfikar)

Op 6-7-1984 deelde een huisknecht van een Weens hotel aan de politie mede dat hij op een kamer, waar drie Britse onderdanen loegerden, een automatisch wapen had gezien.

Naar aanleiding van ingestelde onderzoeken werden nog dezelfde dag in drie verschillende hotels negen personen aangehouden.

Bij de daarop volgende zoekingen werden de volgende wapens aangetroffen en inbeslaggenomen:

- 3 pistool-mitrailleurs van het merk Beretta en twee daarbij behorende gevulde magazijnen, twee gevulde ex 7 pistolen van het merk FN, alsmede twee gevulde extra houders voor deze wapens,
 - 5 aanvalshandgranaten, type F 1;
 - 2 slaghoedjes, merk Union Explosives Pio Tinto S.A.;
 - 1 elektronische tijd-ontsteking; en
 - 2 plakken springstof (alk plm. 1 kg), merk Nitropants.
- De serienummers van de wapens waren weggevoerd. De aangehouden personen waren in bezit van valse Britse paspoorten op gefingeerde, veelal Britse namen. Zij verklaarden echter Pakistaanse onderdanen te zijn.

Verder onderzoek

De aangehouden Pakistanen waren voornemens middels een spectaculaire gijzelingsactie in Europa een groot aantal in Pakistan gedetineerde opposanten van het bewind van Generaal vrij te krijgen.

D. ARMEENS TERRORISME

1. Bomexplosie in Istanbul d.d. 3-9-1984 (Armenian Revolutionary Army)

Op 3-9-1984 kwamen in Istanbul twee Libanezen om het leven toen een in de buurt van het paleis van Topkapi geparkeerd staande auto voorzien van een Libanees kenteken explodeerde. Op de lichamen van de omgekomenen werden Libanese identiteitspapieren aangetroffen. Omtrent de identiteit van de betrokkenen is dezerzijds nog niets bekend.

Claim

In Parijs werd het Franse persbureau AFP gebeld door een Engels sprekende anoniemus die meedeelde dat de explosie het werk was van de Armeense groepering het 'Armeense Revolutionaire Leger' (ARA).

Ook in Londen werd de verantwoordelijkheid voor het gebeuren in een telefoontje aan een persbureau door de ARA opgeëist: *'We zullen meedogenloos Turkse doelen binnen en buiten Turkije aanvallen tot onze rechtvaardige eisen zijn ingewilligd', zo werd gezegd.*

De laatste keer dat de ARA van zich deed spreken was op 20-6-1984 toen de groepering de op dezelfde dag gepleegde moord op een in Wenen gestationeerde Turkse diplomaat claimde.

(Zie JBT 84-07, Btl B-1)

Dossiernummer 25.2/118.1

E. Arabisch terrorisme

1. Poging tot moord op een leider van de P.F.L.P.-S.C. in Madrid d.d. 17-8-1984. (Islamic Revolutionary Vanguard)

In de middaguren van vrijdag 17-8-1984, werd in het centrum van Madrid de auto van een leider van de militaire vleugel van het 'Popular Front for the Liberation of Palestine' - Special Command, () - die bekend staat als

, door twee onbekende jongemannen met een Arabisch uiterlijk die zich op een motorfiets verplaatsten, beschoten. Daarbij werd in het hoofd geraakt en naar een ziekenhuis overgebracht.

Twee andere inzittenden van de auto, die tijdens de beschieting uit de auto sprongen en dekking zochten achter geparkeerde auto's bleven ongedeerd.

Van de daders, die in het drukke stadsverkeer wisten te ontkomen, ontbreekt elk spoor. Omtrent het bij de aanslag gebruikte vuurwapen is niets bekend.

Identiteit slachtoffer

Aanvankelijk bestond er onzekerheid over de ware identiteit van de zwaargewonde, die in het bezit was van een Zuid-Jeminitisch diplomatiek paspoort gesteld op naam van , maar nadat de ambassade van Zuid-Jemen in Parijs, die de connecties van het land in Spanje coördineert gezegd had het slachtoffer niet te kennen, identificeerde de Spaanse politie de man als , een Palestijnse leider van het P.F.L.P.-S.C.

Claim

In telefoontjes aan twee Koeweitse kranten op 18-8-1984, werd de verantwoordelijkheid voor de aanslag opgeëist door een tot dusverre onbekende organisatie, die zichzelf 'ISLAMIC REVOLUTIONARY VANGUARD' (de 'Islamitische Revolutionaire Voorhoede') noemt.

Een woordvoerder van de PLO heeft de Israëlische geheime dienst de schuld van de aanslag gegeven.

In Spaanse politiekringen wordt aangenomen, dat de aanslag verband houdt met de strijd tussen rivaliserende Palestijnse groeperingen.

P.F.L.P.-Special Command

Het P.F.L.P.-S.C. is één van de actiefste radicale Palestijnse organisaties. De onderstaande aanslagen/acties worden aan deze organisatie toegeschreven:

- 1975, gijzeling tijdens een conferentie van de O.P.E.C.-landen in Wenen;
- 1976, kaping van een 'Air France'-vliegtuig naar Oeganda;
- 1977, kaping van een 'Lufthansa'-vliegtuig naar Mogadiscio (Somalië);
- 1980, bomaanslag op het 'Norfolk Hotel' in Nairobi (Kenia);
- 1981, bomaanslag op het zgn. 'Diamantenkwartier' in Antwerpen.

Noot: Al vanaf de kaping van het Lufthansa-vliegtuig naar Mogadiscio, waren en de inmiddels overleden , de verantwoordelijke leiders van de P.F.L.P.-S.C.

Dossiernummer: 27.0/136

2. Poging tot moord op functionaris van de Libische ambassade in Madrid op 12-9-1984. ('AL BORKAN')

Op woensdag, 12-9-1984, omstreeks 12.00 uur, werd op de openbare weg in het centrum van Madrid de 22-jarige , werkzaam op de Libische ambassade in Madrid, door een onbekende man neergeschoten.

Het slachtoffer werd met schotwonden in zijn arm overgebracht naar een Madrileens ziekenhuis, maar zijn toestand zou niet zorgwekkend zijn.

Kort na de aanslag hield de politie niet ver van de plaats de Libanese onderdaan , houder van Libanees paspoort 532853, afgegeven te Beirut op 26-3-1984, aan, die in het bezit was van een pistool, merk Tamfoglium-Gardone, kaliber 7.65.

Claim

In Londen ontving het Associated Press-agentschap een anoniem telefoontje waarin de beller mededeelde, dat de groepering 'AL BORKAN' de verantwoordelijkheid opeiste voor de aanslag op , die een 'agent van de Libische leider Ghadaffi' zou zijn.

De groepering 'AL BORKAN' kwam voor het eerst in het nieuws op 21 januari 1984. Op die dag werd te Rome de Libische ambassadeur vermoord (Zie JBT nr. 84-03 Btl E-5).

Dossiernummer: 27.0/135

F. Iraans terrorisme

1. Kaping van een 'Air France' passagiersvliegtuig boven het luchtruim van Luxemburg op 31-7-1984. (Bewakers van de Islam of Indische afdeling van de Islamitische JIHAD)

Op dinsdag, 31-7-1984, tegen 16.29 uur, vertrok een Boeing 737 van de Franse luchtvaartmaatschappij 'Air France' met vluchtnummer 747, vanaf het vliegveld van Frankfurt met bestemming Parijs-Roissy.

Het lijnvliegtuig, met aan boord 58 passagiers en zes bemanningsleden, zou indien alles volgens schema zou verlopen, tegen 17.25 uur in Parijs moeten arriveren.

Om 16.51 uur, meldde de gezagvoerder dat het vliegtuig boven het luchtruim van Luxemburg was gekaapt door drie Arabisch sprekende mannen, die beweerden gewapend te zijn met handgranaten. Zij eisten van hem, dat hij op het vliegveld van Genève zou landen.

Tegen 17.00 uur landde het vliegtuig op het vliegveld van Genève, alwaar op verzoek van de piloot brandstof werd bijgetankt.

Via de boordradio lieten de kapers weten naar Teheran (Iran) te willen vliegen, maar kregen van de Iraanse ambassadeur bij de U.N.O. te horen dat de Iraanse regering een landing niet kon toestaan.

Hierop wijzigden de kapers hun eis en wilden naar Beiroet vliegen, maar ook Libanon weigerde het gekaapte vliegtuig te ontvangen. Na een oponthoud van ongeveer anderhalf uur in Genève steeg het toestel op en zette koers naar Beiroet, waar het tegen middernacht neerstreek, ondanks de op de landingsbaan aangebrachte versperringen.

Na aldaar ongeveer 20 minuten te hebben gestaan, steeg het toestel weer op en vloog in de richting van het Cypriotische vliegveld Larnaca, waar het even voor 01.00 uur landde.

Op het vliegveld werd het vliegtuig bijgetankt en werd voedsel voor de inzittenden aan boord gebracht.

Tijdens het aan boord brengen van voedsel slaagde de Franse steward er in te ontsnappen.

Kort na 02.00 uur verliet het toestel Larnaca en zette koers naar Teheran.

Omstreeks 05.20 uur landde het gekaapte vliegtuig, dat toen werd geëscorteerd door twee F-4 straaljagers van de Iraanse luchtmacht, op het vliegveld Mehrabad bij Teheran. Direct na de landing werd het naar het einde van een landingsbaan geleid en vervolgens omsingeld door Iraanse veiligheidstroepen.

Even later lieten de piraten een zieke vrouw en haar dochter vrij en twee uren later nog een tweetal vrouwen, maar zij weigerden te onderhandelen met de Iraanse autoriteiten over de vrijlating van de overige inzittenden van het vliegtuig.

Later op de dag wendden de ambassadeurs van Frankrijk, Zweden, Zwitserland, West-Duitsland, Japan, India en Engeland in Teheran zich gezamenlijk tot de Iraanse autoriteiten met het verzoek al het mogelijke te doen om de bevrijding van de gegijzelden te vergemakkelijken.

De Westduitse Minister van Buitenlandse Zaken, die twee weken voor de kaping nog een officieel bezoek aan Iran had gebracht deed eveneens een beroep op de Iraanse regering en vroeg om te proberen een gunstige ontknoping van de kaping te bewerkstelligen.

De Iraanse regering verklaarde dat zij aanvankelijk niet wenste dat het vliegtuig in Teheran zou landen, maar voor de kapers waren gewicht, nadat de gezagvoerder de verkeerstoren van het vliegveld Mehrabad had gewaarschuwd, dat de kapers dreigden het toestel te laten ontploffen.

Een Iraanse regeringswoordvoerder zei dat men alle pogingen in het werk zou stellen om althans de vrijlating van oude passagiers, vrouwen, kinderen en zieken te verkrijgen, maar dat Iran zich niet verantwoordelijk beschouwde voor de kaping van het Franse vliegtuig.

In de loop van de middag kwam een kapër naar buiten en via een tolk werd om eten en drinken voor de inzittenden gevraagd, aan welk verzoek werd voldaan.

Claims

Inmiddels hadden twee moslims-groeperingen de verantwoordelijkheid voor de kaping opgeëist. In een anoniem telefoontje aan het A.F.P.-bureau in Teheran liet een vertegenwoordiger van de 'BEWAKERS VAN DE ISLAM' weten, dat zijn organisatie verantwoordelijk was voor de kaping, en eiste de vrijlating van de vijf gevangenen, die een levenslange gevangenisstraf uitzitten in Frankrijk in verband met een mislukte moordaanslag in juli 1980 op de laatste premier onder de shah van Iran. Enkele uren later ontving hetzelfde persbureau in Teheran opnieuw een anoniem telefoontje, waarin de kaping werd opgeëist door de 'INDISCHE AFDELING VAN DE ISLAMITISCHE JIHAD'. De beller voegde hier aan toe, dat de actie een vergelding was tegen de Franse militaire steun aan Irak en het politieke asiel dat Frankrijk aan 'terroristen' verleent.

Dreigement

Op 1-8-1984 in de avonduren, gaven de kapers via de boordradio te kennen, dat zij vanaf donderdag 2-8-1984 07.30 uur, elk uur een inzittende van het vliegtuig zouden doden als de Franse regering niet zou ingaan op de eis de vijf in Frankrijk in gevangenschap zittende mannen vrij te laten.

Het ultimatum verstreek echter zonder dat de dreiging werd uitgevoerd.

Wel dwongen de kapers één van de passagiers in de deuropening van het vliegtuig te gaan staan en richten zij een vuurwapen op hem, maar de Iraanse onderhandelaars wisten de executie te voorkomen en haalden de kapers over in plaats daarvan een communiqué met hun eisen te publiceren.

De Iraanse radio zond kort daarop de verklaring van de kapers uit, waarin Frankrijk werd veroordeeld wegens 'misdaden tegen de Islam in de gehele wereld en in Frankrijk zelf'.

In de loop van de ochtend lieten de kapers met tussenpozen een tiental vrouwen vrij.

De kapers stelden daarop een tweede ultimatum en dreigden het vliegtuig met overgebleven inzittenden en al op te blazen als om 15.00 uur hun eisen niet zouden zijn ingewilligd. De piloot meldde via de radio dat de kapers in het vliegtuig springladingen hadden aangebracht en vastbesloten waren hun dreigement uit te voeren.

Ongeveer een half uur na het verstrijken van het tweede ultimatum werden de passagiers en bemanningsleden door de gewapende kapers tot op plus minus driehonderd meter van het vliegtuig gebracht, waar zij op de landingsbaan moesten gaan liggen en met hun handen hun gezicht beschermen.

Kort hierna deed zich een explosie in de cockpit voor, die geringe schade aanrichtte. De kapers gaven zich over.

Volgens het Iraanse persbureau waren de kapers Libanese onderdanen, die gewapend waren met pistolen en explosieven. Niemand van de overgebleven inzittenden van het vliegtuig heeft tijdens de 45-uren durende kaping letsel opgelopen.

Wapens

De kapers, drie Libanese onderdanen, zijn op de dag van de kaping met een vliegtuig van de Westduitse luchtvaartmaatschappij 'Lufthansa' uit Larnaca (Cyprus) in Frankfurt aangekomen en vervolgens overgestapt in het toestel van Air France.

In het begin van de kaping waren de kapers slechts gewapend met flesjes inhoudende grijze vloeistof, een keukenmes en twee bijltjes, waarmee zij tijdens de gehele vlucht dreigend zwaaiden; doch op de laatste dag van de kaping beschikten zij voor het eerst over pistolen en explosieven, aldus verklaringen van vrijgelaten passagiers aan Westerse verslaggevers in Teheran. Een woordvoerder van de Westduitse deelstaat Hessen verklaarde, dat een onderzoek heeft uitgewezen dat alle passagiers uitvoerig zijn gecontroleerd alvorens zij op 31-7-1984 aan boord gingen van het vliegtuig van Air France, zodat het absoluut uitgesloten moet worden geacht dat wapens via het platform het vliegtuig zijn binnengesmokkeld. Het vliegveld van Frankfurt staat algemeen bekend om zijn strenge veiligheidsmaatregelen.

Identiteit kapers

Tijdens de paspoortcontrole op het vliegveld van Frankfurt is gebleken dat de drie vliegtuigkapers in het bezit waren van authentieke Libanese paspoorten, respectievelijk gesteld op naam van:

Aangenomen mag worden dat de door hen gebruikte namen, vals zijn.